

ΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ-Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ – 2020-2021 [ΓΙΑ 29/2/21]

[Πρόκειται για την ομιλία που έκανε ο Steve Jobs κατά την τελετή αποφοίτησης στο Πανεπιστήμιο **Stanford** στις 12 Ιουνίου 2005. Εδώ απόσπασμα της ομιλίας]

Εγκατέλειψα το κολέγιο του Ριντ στο πρώτο μου εξάμηνο, αλλά τριγυρνούσα στους χώρους του άλλο ενάμισι χρόνο, πριν τα παρατήσω για τα καλά. Λοιπόν, γιατί τα παράτησα;

Όλα ξεκίνησαν πριν καν γεννηθώ...

Η πραγματική μου μητέρα ήταν μια νεαρή, ανύπαντρη απόφοιτος κολεγίου, που αποφάσισε να με δώσει για υιοθεσία.

Η μεγαλύτερη επιθυμία της ήταν να με υιοθετήσει ένα ζευγάρι πανεπιστημιακής μόρφωσης και κανόνισε τα πάντα ώστε μόλις γεννηθώ να με υιοθετήσει ένας δικηγόρος και η σύζυγός του.

Το πρόβλημα ήταν πως μόλις ξεπρόβαλα, εκείνοι αποφάσισαν πως προτιμούσαν ένα κορίτσι. Έτσι οι γονείς μου, που ήταν καταγεγραμμένοι σε ένα είδος «λίστας αναμονής» δέχτηκαν ένα τηλεφώνημα μες στο βράδυ, που τους ανακοίνωσε: «ξαφνικά βρέθηκε ένα αγοράκι · το θέλετε;» «Φυσικά», απάντησαν. Αλλά η βιολογική μου μητέρα ανακάλυψε πως η θετή μου μητέρα μου δεν είχε πάει ποτέ στο κολέγιο κι ο θετός μου πατέρας μου δεν είχε καν αποφοιτήσει από το λύκειο. Και αρνήθηκε να υπογράψει τα χαρτιά της υιοθεσίας. Υποχώρησε μόνο μετά από κάμποσους μήνες, όταν οι γονείς μου της υποσχέθηκαν πως κάποια μέρα θα πήγαινα στο κολέγιο.

Δεκαεπτά χρόνια αργότερα, έτσι κι έγινε.

Αλλά επέλεξα αφελώς ένα κολέγιο πανάκριβο, σχεδόν σαν το Στάνφορντ, πράγμα που σήμαινε πως σχεδόν όλες οι οικονομίες των σκληρά εργαζόμενων γονιών μου θα πήγαιναν στα διδακτρα. Μέσα σε έξι μήνες δεν έβλεπα καμιά χρησιμότητα σ, αυτό. Δεν είχα ιδέα τι ήθελα να κάνω στη ζωή μου και το κολέγιο δεν μου έδινε κανένα μπουσούλα για να το βρω. Επιπλέον, ξόδευα τις οικονομίες μιας ζωής των γονιών μου. Αποφάσισα λοιπόν να τα παρατήσω, ελπίζοντας πως όλα θα πήγαιναν κατ, ευχήν. Εκείνη την εποχή ήμουν σ' αλήθεια φοβισμένος, αλλά τώρα ξέρω πως αυτή ήταν μια από τις καλύτερες αποφάσεις που πήρα ποτέ μου. Από τη στιγμή που εγκατέλειψα τις σπουδές μου έπαψα να γράφομαι σε ένα σωρό προαπαιτούμενα μαθήματα που δεν με ενδιέφεραν και παρακολουθούσα ως ελεύθερος ακροατής μόνο εκείνα που μου άρεσαν.

Δεν ήταν βέβαια όλα τόσο υπέροχα: δεν δικαιούμουν δωμάτιο στην εστία κι έτσι κοιμόμουν «στρωματσάδα» σε δωμάτια φίλων μου · για να φάω μάζενα άδεια μπουκάλια κόκα κόλα για 5 σεντς το ένα και για να έχω τουλάχιστο ένα αξιοπρεπές γεύμα τη βδομάδα χρειαζόταν να περπατάω κάθε Κυριακή βράδυ εφτά χιλιόμετρα. Αλλά περνούσα καλά. Κι ένα σωρό από όσα γνώρισα ακολουθώντας τη διαίθησή μου και προσπαθώντας να ικανοποιήσω την περιέργειά μου, αποδείχτηκαν ανεκτίμητα στο μέλλον. Επιτρέψτε μου να σας δώσω ένα παράδειγμα:

Εκείνη την εποχή το «Ριντ» (κολέγιο στις ΗΠΑ) είχε ίσως ένα από τα καλύτερα μαθήματα καλλιγραφίας στη χώρα. Παντού στο κάμπους έβλεπες θαυμάσια καλλιγραφα πόστερ, πινακίδες και σχέδια. Καθώς είχα εγκαταλείψει τις σπουδές μου και δεν ήμουν υποχρεωμένος να παρακολουθήσω κάποιο μάθημα, αποφάσισαν να πάω να παρακολουθήσω καλλιγραφία, για να δω πώς κατάφερναν αυτά τα θαύματα. Έμαθα έτσι για τις γραμματοσειρές «σέριφ» και «σανς σέριφ», για τις αποστάσεις μεταξύ γραμμάτων -ανάλογα με τα γράμματα- ό,τι κάνει υπέροχη την τυπογραφία. Ήταν ένα θαυμάσιο μάθημα, γεμάτο ιστορία, καλλιτεχνία και καλαισθησία, που πραγματικά με συνεπήρε.

Ούτε μου περνούσε από το μυαλό πως όλα τούτα θα μου χρησίμευαν κάποια μέρα στη ζωή μου. Δέκα χρόνια αργότερα όμως, όταν σχεδιάζαμε τον πρώτο υπολογιστή «Μάκιντος» ξαναθυμήθηκα εκείνο το μάθημα. Και χρησιμοποιήσαμε στο Μακ όλα όσα είχα μάθει. Εκείνος ήταν ο πρώτος υπολογιστής που διέθετε καλλιγραφία. Αν δεν είχα παρακολουθήσει εκείνο το συγκεκριμένο μάθημα, οι Μάκιντος δεν θα είχαν ποτέ πολλές γραμματοσειρές ή μεγέθη γραμμάτων. Κι αφού το μόνο που έκαναν τα «Γουίντους» ήταν να αντιγράψουν τα Μακ, μάλλον αυτά δεν θα υπήρχαν σε κανένα υπολογιστή. Κι αν δεν τα είχα παρατήσει, δεν θα είχα παρακολουθήσει ποτέ μου εκείνο το μάθημα καλλιγραφίας κι οι υπολογιστές δεν θα πρόσφεραν τις δυνατότητες καλλιγραφίας που προσφέρουν σήμερα. Φυσικά ήταν αδύνατο να τα προβλέψω όλα αυτά όταν ήμουν στο κολέγιο. Δέκα χρόνια αργότερα όμως, ήταν όλα πολύ-πολύ ξεκάθαρα.

Θέλω να πω, ποτέ δεν γίνεται να προβλέψεις την πορεία σου. Για να την εκτιμήσεις, θα πρέπει να την κοιτάξεις προς τα πίσω. Χρειάζεται λοιπόν να εμπιστευτείτε πως όλα τα βήματά σας, πως με κάποιο τρόπο σας οδηγούν στο μέλλον σας. Πρέπει να εμπιστευθείτε κάτι -ή κάποιον: το ένστικτό σας, τη μοίρα, το κάρμα, τη ζωή, δεν έχει σημασία. Αυτή η άποψη ποτέ δεν με απογοήτευσε και καθόρισε τη ζωή μου

ΕΡΓΑΣΙΕΣ

- 1) Να συνταχθεί η περίληψη του κειμένου (70-80 λέξεις)
- 2) Να χωριστεί σε προτάσεις η περίοδος του λόγου που έχει υπογραμμιστεί και να καταγραφεί το είδος της κάθε πρότασης.
- 3) Το κείμενο αυτό εκφωνήθηκε σε νεαρούς φοιτητές. Ποια στοιχεία μέσα στο κείμενο δείχνουν ότι πρόκειται για ομιλία;
- 4) Ποια άποψη για τη ζωή και την πορεία του κάθε ανθρώπου εκφράζει ο ομιλητής; Σχολιάστε την και πείτε αν συμφωνείτε ή όχι με αυτή. Καταγράψτε την άποψη σας σε ένα κείμενο 100 περίπου λέξεων.